

Νιαγάρα.

Ωρα 8^η πρωινή. Φτάσαμε στην ώρα μας. Οι δάσκαλοι πηγαινοέρχονται στον ηλιακόν. Οι μαθηταί ένας-ένας μπήκαν στην τάξιν. Οι επιμελητές κοίταξαν τα χερια μας αν είναι καθαρά... με την σειράν του, να κι ο δάσκαλος μας πάνω στην έδραν. Σηκωθήκαμεν, κάμαμεν την πρωινήν μας προσευχήν και με το «Δι' ευχών των Αγίων», τελειώσαμεν, είπαμεν καλημέρα και καθίσαμεν.

Η δουλειά αρχίζει με την ανάγνωσιν, την ορθογραφίαν, την γραμματικήν... λίγη ανάπαυσις κατά το διάλειμμα και με την ώραν γίνονται όλα τα μαθήματα.

Το ίδιο πρόγραμμα επαναλαμβάνετα, η μιά εβδομάδα κυλάει κατόπιν της άλλης κι οι δουλειές του σπιτιου και του χωραφιού που μας περιμένουν πολλές...

Στον οτρηρό δάσκαλο Ιωάννη Σ. Κωνσταντινίδη

του Πέτρου Στυλιανού

Πόσες φορές σε βρήκανε σ' αυγές ξενυχτισμένο
να σκύβεις πάνω στ' άμετρα γραπτά των μαθητών σου
που πρόθυμα αναλάμβανες, χωρίς αντιμιδιές
να μεταδώσεις τη λαμπρή την πατρική σοφία;
Και πόσες ώρες χάλασες, για να κτίσεις τα κάστρα
της άφθιτης κι απέθαντης ελληνικής παιδείας;
Πόσες φορές σε βρήκανε στους απέραντους κάμπους
να δίνεις νυχτοήμερα σώμα, ψυχή και πνεύμα
στους είλωτες της αγροτιάς, για να τους μεταδώσεις
τα νέα, τα πιο σύγχρονα, καλλιιεργείας μέσα;
Πόσες ώρες δαπάνησες μερόνυχτα σπαργώντας
να πλαστουργείς και να δομείς λαμπρές βιβλιοθήκες
ρίχνοντας άπλετο το φώς σε νέους, μα και γέρους
και να συγγράφεις πάμπολλα, λαμπρά πονήματά σου
που κατασώζουν όμορφους δρύλους και παραδόσεις;